Td 008_21

Τι να κάν’ ου έρημος που ’χου κακιά γυναίκα
του Γινάρ’ κι του Φλιβάρ’ μ’ έστιλνι στου θέρου
τι να κάν’ ου έρημος που ’χου κακιά γυναίκα
του Γινάρ’ κι του Φλιβάρ’ μ’ έστιλνι στου θέρου
του Γινάρ’ κι του Φλιβάρ’ μ’ έστιλνι στου θέρου
πέντι κάπις μ’ έδωνι κι οχτώ διρπάνια
του Γινάρ’ κι του Φλιβάρ’ μ’ έστιλνι στου θέρου
πέντι κάπις μ’ έδωνι κι οχτώ διρπάνια
πέντι κάπις μ’ έδωνι κι οχτώ διρπάνια
δικαοχτώ παλαμαριές κι άιντι στου θέρου
πέντι κάπις μ’ έδωνι κι οχτώ διρπάνια
δικαοχτώ παλαμαριές κι άιντι στου θέρου
δικαοχτώ παλαμαριές κι άιντι στου θέρου
όλη μέρα θέριζα μι βροχές μι χιόνια
δικαοχτώ παλαμαριές κι άιντι στου θέρου
όλη μέρα θέριζα μι βροχές μι χιόνια
όλη μέρα θέριζα μι βροχές μι χιόνια
κι του βράδυ γύριζα σα νοικοκύρης
όλη μέρα θέριζα μι βροχές μι χιόνια
κι του βράδυ γύριζα σα νοικοκύρης
κι του βράδυ γύριζα σα νοικοκύρης
βρίσκου τη νοικοκυρά ν απού μαγειρεύει
κι του βράδυ γύριζα σα νοικοκύρης
βρίσκου τη νοικοκυρά ν απού μαγειρεύει
βρίσκου τη νοικοκυρά ν απού μαγειρεύει
μπουλντουτζούμια έψηνι κι λαγονπερδίκια
βρίσκου τη νοικοκυρά ν απού μαγειρεύει
μπουλντουτζούμια[1] έψηνι κι λαγονπερδίκια
μπουλντουτζούμια έψηνι κι λαγονπερδίκια
άπλωσα κι γω ου καημένους σα νοικοκύρης
μπουλντουτζούμια έψηνι κι λαγονπερδίκια
άπλωσα κι γω ου καημένους σα νοικοκύρης
άπλωσα κι γω ου καημένους σα νοικοκύρης
παίρν’ του γκουτζουχούλιαρου[2] μια δυο στο χέρι
άπλωσα κι γω ου καημένους σα νοικοκύρης
παίρν’ του γκουτζουχούλιαρου μια δυο στο χέρι
παίρν’ του γκουτζουχούλιαρου μια δυο στο χέρι.
Δε σου λέω βρε κερατά βρε πεζαβέγκη
παίρν’ του γκουτζουχούλιαρου μια δυο στο χέρι
δε σου λέω βρε κερατά βρε πεζαβέγκη
δε σου λέω βρε κερατά βρε πεζαβέγκη
όντα ’χω γω τους φίλους μου μέσα να μη μπαίνεις
δε σου λέω βρε κερατά βρε πεζαβέγκη
όντα ’χω γω τους φίλους μου μέσα να μη μπαίνεις

[1] μπουλντουτζούμια = ορτύκια.
[2] γκουτζούνι= γουρούνι, γκουτζουχούλιαρου ίσως το κουτάλι με το οποίο βάζουν τροφή στα γουρούνια

όντα ’χω γω τους φίλους μου μέσα να μη μπαίνεις
όντα ’χω τις φιλ’νάδες μου έξω να μη βγαίνεις
όντα ’χω γω τους φίλους μου μέσα να μη μπαίνεις
όντα ’χω τις φιλ’νάδες μου έξω να μη βγαίνεις.

Τι να κάν’ ου έρημος που ’χου κακιά γυναίκα
του Γινάρ’ κι του Φλιβάρ’ μ’ έστιλνι στου θέρου
πέντι κάπις μ’ έδωνι κι οχτώ διρπάνια
όλη μέρα θέριζα μι βροχές μι χιόνια
κι του βράδυ γύριζα σα νοικοκύρης
βρίσκου τη νοικοκυρά ν απού μαγειρεύει
μπουλντουτζούμια έψηνι κι λαγονπερδίκια
άπλωσα κι γω ου καημένους σα νοικοκύρης
παίρν’ του γκουτζουχούλιαρου μια δυο στο χέρι.
Δε σου λέω βρε κερατά βρε πεζαβέγκη
όντα ’χω γω τους φίλους μου μέσα να μη μπαίνεις
όντα ’χω τις φιλ’νάδες μου έξω να μη βγαίνεις.